

Za našo deco.

Danijel Defoe:

Robinson Crusoe.

(Dalje.)

V ladji sem našel dosti hrane. Ni se bila pokvarila, ker v te prostore voda ni mogla. Nasitil sem se dodobra, potem pa sem začel razgledovati po ladji. Nato sem se lotil posla ter sem iz desek in vrvi zgradil preprost splav in ga spustil v morje. V tri velike mornarske zaboje sem zložil kruha, riža, posušenega mesa in sira. Vzel sem seboj tudi nekaj obleke, nekoliko orodja, puške in naboje. Pozabil nisem niti na psa niti na mački in v kratkem je bilo vse na splavu. Splav je bil prepoln in bal sem se, da ga ne bom mogel spraviti do obale, ker nisem imel ne vesla in ne krmila. Na srečo je bilo morje mirno, nastopila je plima in od morja sem je začel pihati lahen vetrič. To mi je pomagalo in spravil sem splav do obale. Blizu obale sem našel ugoden kraj, kjer sem mogel postaviti od desek kolibo, katero sem zavaroval od vseh strani dobro s kamenjem. Preden sem legel spat, sem še splezal na sosednji hribček, da vidim, kje se nahajam. Videl sem na svojo veliko žalost, da sem bil na samotnem in malem otočku, na katerem so bile samo divje živali in ptice.

Vrnil sem se v svojo kolibo, kjer sem dobro prespal noč. V jutro sem se zopet podal na ladjo in sem napravil drugi splav, samo da je bil malo lažji od prvega. Nanj sem spravil še nekaj pušk in kroge, dva sočeka smodnika. Zbral sem vsa jadra, vrvi in druge stvari, pa sem vse srečno spravil na kopno.

Tako sem edenajst dni hodil na ladjo in vsakokrat vzel s seboj razne reči. Med drugim sem našel v kapetanovi kabini tri nože za britje, ene škarje, nekoliko nožev in vilic. V eni škatlici sem našel precej denarja. Nasmejati sem se in si rekel: »Čemu mi bo ta blede kovina? Zdaj mi več koristi nož, kakor vse to bogastvo!«

Enajstega dne zvečer se je dvignil veter. — Razvil se je v strašen orkan, ki je trajal vso noč, in ko sem se v jutro prebudil — ladje ni bilo več.

IV.

Hiša.

Zdaj sem si moral izbrati kraj, kjer bi se mogel nastaniti. To ni bila lahka stvar. Najprej je moralo biti zemljišče suho; potem je bilo treba, da je blizu reke ali izvirka; da je zavarovano pred močno solnčno vročino; da je varno

pred napadi divjih živali; da je naposled tam, od koder je odprt pogled na morje, da bi mogel videti, če se bliža kaka ladja in bi ji mogel dati znake, naj me osvobodi.

Po dolgem iskanju sem se ustavil pred malo votlino pod visoko skalo. Stena skale je bila ravna kot zid in nihče ne bi mogel po njej do mene, da bi me napadel. Ob vznožju skale je bila votlina, slična vhodu v podzemne jame. Pred to votlino sem si namenil postaviti šotor. Najprej sem si označil na zemlji polkrog in tam sem zabil v gotovi razdalji kole, ki sem jih izsekal v gozdu. Postavil sem jih v zemljo tako, da so gledali iz nje še v dolžini šest stopinj, in od znotraj sem jih podprl z drugimi koli, da so stali čvrsteje. To delo je trajalo nekaj tednov, pa napravil sem res tako čvrsto ograjo, da je niti človek niti žival ne bi mogla podreti. Vrat v ograji nisem pustil, ampak izdelal sem malo lestvico, po kateri sem mogel dospeti v svojo trdnjavo.

Notri sem razprostrl šotor od voščenega platna, a preko njega sem pokril jadra. V šotor sem spravil vse stvari, ki sem jih bil prinesel z ladje. Da bi imel več prostora, sem začel povečevati ono votlino v skali. Kamen je bil na srečo mehak in nisem imel preveč truda. Ta oddelek sem imenoval kuhinjo.

Da bi imel merilo za čas, ki sem ga moral prebiti na otoku, sem postavil na kraju, kjer sem bil prvič stopil na kopno, kol v zemljo in sem nanj pritrdil deščico. Na deščico sem napisal te-le besede: »Tu sem stopil na kopno dne 30. septembra 1659. leta.« Vsakega jutra sem pristopil k deščici in sem napravil na njej zarezo. Sedmega dne sem potem napravil tam križ in to je bilo znamenje za nedeljo. Tako sem imel svoj koledar.

V gozdu sem posekal par dreves, iztesal iz debel deske ter izdelal iz njih mizo ter nekoliko stolov. Tudi par polic sem pripravil in pritrdil ob zidu v kuhinji. To je bilo seveda jako enostavno in surovo izdelano, ali meni je ipak pomagalo.

Vsak dan sem šel s puško na lov ter ubijal ptice, zajce in divje koze. Tako sem imel vselej sveže meso za hrano. Kože ubitih koz sem posušil in shranil.

Nekoč sem ranil kozo v nogo. Nisem je hotel ubiti, ampak nesel sem jo domov ter ji obvezal rano. Čez nekoliko dni je koza ozdravela in se je bila tako udomačila, da mi je jedla iz roke.

Prišla mi je misel, da polovim nekaj koz in da jih bom imel zaprte. Tako sem polagoma prišel do svoje črede in sem imel sveže meso tudi tedaj, če se mi ni ljubilo iti na lov.

(Dalje sledi.)

Sv. Peter in koza.

Kristus in sv. Peter sta hodila po zemlji. Na potu je začel sveti Peter takole:

»Gospod, zdi se mi, da se pre malo brigaš za svet. Ti pustiš, da gre vse kakor hoče. Če bi jaz vladal samo eno leto, bi vse uredil drugače. Tedaj bi sčital vse dobre ljudi in vsi hudobneži bi dobili svojo kazen.«

Kristus se je smejal in je izpregovoril:

»Ti bi torej bolj pazil na svet kakor jaz? Tvoja vlada bi torej bila v vsem boljša?«

Peter je dejal nato: »Seveda, kakor sem že rekel.«

Kristus je rekel:

»Dobro, poskusiva! Za danes bodi vlada sveta v tvojih rokah.«

Ko sta tako hodila, je prišla stara, revna ženica in je gnala kozo pred sabo. Na križ potu je dejala:

»Idi sama in si poišči hrane! Jaz moram domov k otrokom. Tebe naj varuje Bog, da se ti nič ne pripeti in da te zvečer zopet najdem.«

Nato je odšla po eni poti, koza pa po drugi.

»No«, je rekel Kristus sv. Petru, »zdaj pokaži, kaj znaš! Žena je zaupala kozo Bogu, torej tebi, ker za danes vladaš svet namesto mene.«

Sv. Peter je moral za kozo, Kristus pa je šel dalje. Sv. Petru je dala koza ves dan veliko dela. Zdaj je bita tu, zdaj tam. Splezala je na skale, skakala po dolinah, se prerivala skozi grmlje — sv. Peter pa za njo, upeljan in truden. Popolnoma zbit je spravil kozo na večer domov.

Kristus je sedel tedaj na klopi pod drevesom in je čakal na sv. Petra. Ko je prispel in se zmučen spustil na klop, ga je vprašal, kako je z vlado sveta. Sv. Peter je odgovoril:

»Vidim, da sem nesposobno govoril in da niti ene koze ne znam obvladovati, kaj še ves svet. Vzem, Gospod, vlado zopet v svoje roke in odpusti mi!«